

ret. Ved arbejdsretlige regler skal forstås enhver form for retlige eller kontraktretlige bestemmelser vedrørende ansættelsesvilkår, arbejdsforhold, herunder sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen og forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere. Undtagelsen dækker alle de regler, som omhandler den enkelte arbejdstagers ansættelsesvilkår og forholdet mellem arbejdstager og arbejdsgiver. Dette betyder, at eksempelvis regler om lønregulering, arbejdstid, ferier og arbejdsmiljø ikke er omfattet af loven. Desuden er al lovgivning om kontraktretlige forpligtelser mellem arbejdstager og arbejdsgiver ikke omfattet af loven. Loven berører heller ikke forholdet mellem arbejdsmarkedets parter, herunder retten til at forhandle og indgå kollektive aftaler, retten til at strejke og til at gennemføre faglige aktioner i overensstemmelse med national ret og praksis under overholdelse af fællesskabsretten. Bestemmelsen svarer til servicedirektivets artikel 1, stk. 6, 1. pkt., og artikel 1, stk. 7, 2. pkt.

Efter § 1, stk. 2, nr. 10, er social sikring desuden ikke omfattet af loven. Bestemmelsen gennemfører servicedirektivets artikel 1, stk. 6, sidste pkt. Servicedirektivet indeholder ikke regler, som forpligter medlemsstaterne til at ændre deres lovgivning om social sikring.

Efter § 1, stk. 2, nr. 11, berører loven heller ikke udøvelse af grundlæggende rettigheder, som er anerkendt som sådan i Danmark, eller af fællesskabsretten. Bestemmelsen svarer til servicedirektivets artikel 1, stk. 7, 1. pkt. Det forklares i præambelen til servicedirektivet, nr. 15, at dette omhandler rettighederne i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Disse grundlæggende rettigheder omfatter rettigheden til at gennemføre faglige aktioner i overensstemmelse med national ret under overholdelse af fællesskabsretten. Charteret referer til de grundlovssikrede rettigheder i EU's medlemsstater, EF- og EU-traktaten, den europæiske menneskerettighedskonvention, de sociale chartre vedtaget af fællesskabet og Europarådet samt EF-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis. Loven berører således ikke fundamentale rettigheder, som er anerkendt som sådan i de nævnte traktater og konventioner.

Efter § 1, stk. 2, nr. 12, er skatter og afgifter ikke omfattet af loven, jf. servicedirektivets artikel 2, stk. 3. Dette omfatter både den materielle skatteret og de administrative regler, der er nødvendige for håndhævelsen af skattelovgivningen, f.eks. tildeling af momsnumre.

Efter § 1, stk. 2, nr. 13, vedrører loven ikke international privatret, særligt ikke reglerne om lovvalg i forbindelse med kontraktretlige og ikke-kontraktretlige

forpligtelser, herunder de regler, der sikrer, at forbrugerne er beskyttet efter forbrugerbeskyttelsesreglerne i den forbrugerlovgivning, der gælder i Danmark. Denne bestemmelse gennemfører servicedirektivets artikel 3, stk. 2. Undtagelsen betyder, at lovvalget for en tjenesteyders kontraktretlige og ikke-kontraktretlige forpligtelser afgøres efter de internationale privatretlige regler, som eksempelvis Rom I og Rom II-forordningerne. Dermed berører loven ikke reglerne om, hvilket lands regler, der skal finde anvendelse i relation til indgåede forbrugerkontrakter og erstatning for skade påført forbrugere uden for kontraktforhold. I princippet vil forbrugerne således være omfattet af den beskyttelse, som deres bopælslands lovgivning i relation hertil giver dem.

Efter § 1, stk. 2, nr. 14, vedrører loven ikke bestemmelser i anden lovgivning med ophav i fællesskabsretten om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelsen af tjenesteydelser inden for særlige områder eller særlige erhverv, som er i modstrid med bestemmelser i denne lov. Dette afspejler servicedirektivets forrangsprincip i artikel 3, stk. 1, hvorefter bestemmelser i anden fællesskabslovgivning om adgangen til eller udøvelsen af tjenesteydelsesvirksomhed, som er i modstrid med servicedirektivet, har forrang for servicedirektivet. Dette gælder eksempelvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

Ifølge § 1, stk. 3, nr. 1, er ikke-økonomiske tjenesteydelser af almen interesse ikke omfattet af loven. Sådanne tjenesteydelser af almen karakter, som er kendetegnet ved, at de udføres uden en økonomisk modydelse, omfatter eksempelvis undervisning inden for rammerne af det nationale uddannelsessystem i private og offentlige uddannelsesinstitutioner, som ikke leveres mod betaling, national kulturpolitik samt grundlæggende velfærdsydelser, herunder forvaltning af sociale sikringsordninger. Dette betyder, at uddannelse, som helt eller i det væsentlige er offentligt finansieret, ikke er omfattet af loven. Dog er visse tje-